

**Ἄροχμηνηρὰ κὶ ἄροχιχρονηρὰ
Ψηλὴ μου δεινδρολιθιανρὰ.**

—

Καινούριος Χρόνος ἔρχεται, καινούριος Χρόνος φθάνει,
κὶ ὁ Φασουλῆς τὸν χαιρετᾷ,
κὶ ὁ Φασουλῆς τὸν ἔρωτᾷ
ἂν ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἔπερασε ἔπηγε καὶ στὸ Μπιζάνι.

—

Κὶ ὁ Χρόνος ἐσταμάτησε καὶ λέει τέτοια λόγια:
εὗρηκ' ἀνέλπισταις χαραῖς,
μὰ καὶ μεγάλαις συμφοραῖς
στὸν Τουρκαλᾶ τὸν μπόγια.

—

Ἄπ' ὅπου κὶ ἂν ἐπέρασα
πολέμων πανηγύρι,
καὶ ἑλευθεριαῖς ἐκέρασα
μ' ὀλόχρυσο ποτῆρι.

—

Ἄπ' ἐδῶ κὶ ἐκεῖ κερνῶ,
λόφους καὶ βουνὰ περνῶ
καὶ μὴ πλάσι ματωμένη.

—

Δὸς μου, φώναζαν, κὶ ἔμένα
μὲ τὰ χέρια σηκωμένα
τόσοι παραδιψασμένοι.

—

Μὰ τί δίψα περισσή...
πιῆτε ἑλευθεριαῖς κρασί
νὰ μεθύσετε μ' αὐτό.

—

Πιῆτε πιῆτε στὴν ὑγείᾳ
κάθε δούλου καὶ Ραγιαῖ,
ποῦ τὸν ἔβλεπατε σκυφτό.

—

Τὶ Στρατεύματα, τὶ Στόλοι,
τὶ λεόντων βρυχηθμοὶ
κὶ ἑγκελάδων μηκυθμοὶ.

Ἐπέρασα κι' ἀπὸ τὴν Πόλι,
κι' εἶδα καὶ τὸν Μωχαμέτη
νᾶχη δυνατὸ σεκλέτι.

Ἐμπρὸς στῆς Πύλης τὰ Ντιβάνια
δὲν ἐκαίγανε λιθάνια
ἀλυσσόδετοι Ραγιάδες.

Καὶ δὲν ἔκανε κανεὶς
πρὸ τῆς φέσας τῆς κλεινῆς
σὰν καὶ πρῶτα τεμενάδες.

Οἱ Νεότουρκοι ἔμπροστά της
ἔσουφρόνανε τὰ φρύδια,
κι' εἶδα τὰ Συντάγματα της
πεταμένα ἔστα σκουπίδια.

Εἶδα τὸν Κιαμήλ μὲ σκούφια
καὶ μὲ πύρινη ματιά,
εἶδα τᾶρματά της κούφια
νὰ μὴν πιάνουνε φωτιά.

Ποῦ Συντάγματα μεγάλα;
ποῦ Βουλαῖς της; ποῦ καὶ τᾶλλα
τοῦ καιροῦ της τοῦ χρυσοῦ;

Ὁλα βγήκαν κολοκύθια,
καὶ λυπήθηκα ἔστ' ἀλήθεια
τὴν καυμένη τὴν φεσοῦ.

Ἐέλασα μὲ τοὺς τρανοὺς,
ποῦ τὸ πρῶτο Καλιφάτο
τᾶρριξαν κομμάτια κάτω.

Κι' ἄκουσα κι' Ὀθωμανοὺς
νὰ φωνάζουν: ὕρσε μέσα
ἔστοῦ Σεφκέτ Πασσα τὴν φέσα.

Καὶ Χανούμ μὲ τὰ γιασμακία
ἔβγαζαν τὰ πασουμάκια
καὶ κτυποῦσαν τοὺς σωτήρας.

Ποῦφεραν σὲ τέτοιο χάλι
τὰ ροδοπλασμένα κάλλη
τῆς Τουρκίας τῆς κακομοίρας.

Εἶδα τοὺς Κερίμ Ἀγάδες
τρομασμένους καὶ φυγάδες
μὲ κεχριμπάρνια μούρη.

Πᾶν ἢ δόξαις, πᾶν ἢ νίκαις,
κι' ἔβλεπα τῆς χαμαλίκαις
νὰ τὸ κόβουνε κουμποῦρι.

Ἐκλαψαν πολλοὶ καὶ πάλι
κάθε Τουρκαλᾶ χαμάλη,
κάθε μπέστια καὶ Σγαρίλο.

Ἐπέρασ' ἀπὸ τὰ Βαλκάνια,
κι' ἔκανα κι' ἐγὼ μετάνοια
ἔστῆς Ἀνατολῆς τὸν ἥλιο.

Φῶς ἐθάμβωνε τὸ μάτι,
φῶς καὶ μέσα σὲ Παλάτι,
φῶς καὶ μέσα σὲ καλύβι.

Κι' ἔπλεε σὲ φῶς ἢ πλάσις
τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης,
ὅπου τόσοι πόνους κρύβει.

Εἶδα φῶς χρυσῶν ἐλπίδων,
εἶδα καὶ τῶν Γιουνανλῆδων
τὴν γενεῖά νὰ βασιλεύη.

Ποῦχανε καὶ μὲ μεγάλο,
καὶ δὲν ἦσαν τίποτ' ἄλλο,
παρὰ τῆς Φραγκίας ἢ χλεύη.

Καὶ χωρὶς παροξυσμὸν
εἶδα πατριωτισμὸν
Γιουνανλῆδων ἀκραιφνή.

Ποῦπερναν γιὰ κάλπαις φόρα
καὶ γιὰ δάφναις ἕως τώρα
ἔπήγαιναν εἰς τὸ Δαφνί.

Πᾶν ἐκεῖνα τὰ παληά,
τᾶφιλότιμα βιολιά,
τᾶφιλότιμα σαντούρια.

Τώρα πλάσις μὲ σιμόνει
μὲ τουφέκι, μὲ κανόνι,
ποῦ μοῦ φαίνεται καινούρια.